

[Gunnar Fog-Petersen.]

er Begrundelse for, og saa har man det jo altid i sin Haand, hvis man synes, det ellers bliver for dyrt, at sætte Arbejdstiden ned.

De Ændringer, der er foreslaaet i Lovforslaget, er delvis omtalt af de foregaaende Talere. Det har saaledes været nævnt, at der i Nævnet indsættes en Repræsentant for Dansk Arbejdsgiverforening og en for De samvirkende Fagforbund. Venstres ærede Ordfører brugte den lidt skarpe Vending: Hvad skal det nu til? Denne Bemærkning, som i sin Klang og Tone havde en jeronimusagtig Karakter, synes mig at røbe en Mangel paa Forstaaelse af, at det, der sker i vore Dage, er, at Erhvervenes Organisationer i stigende Grad tages med ind i Samarbejdet med offentlige Myndigheder, og paa de allerfleste Steder med Held. Lovforslaget her er kun et Udtryk for denne almindelige Tendens i Tiden.

Jeg erindrer ikke i Øjeblikket, om Bestemmelsen i Lovforslagets § 3, Stk. 1, er en Ændring, eller om det er bestaaende Lov, men jeg synes ikke om den i den Form, den har. Der staar:

„I Tilfælde af Uenighed eller Tvivl inden for Nævnet kan dette forelægge Sagen for Socialministeren, der efter at have indhentet Erklæring fra Socialministeriets Arbejdsudvalg træffer Afgørelse i Sagen.“

De Arbejder, der i denne Forbindelse er Tale om, kan aldrig komme til at dreje sig om større Projekter, end at et Udvalg med Amtmanden som Formand og med den Sammensætning, Udvalget i øvrigt har, skulde kunne have Beføjelse til at træffe Afgørelsen. Socialministeriet burde kvittere sin Omsorg paa dette Punkt og stole paa, at saadanne Nævn rundt omkring i Amterne selv kan tage det endelige Ansvar for saa beskedne Forhold som disse; man skal blot have den almindelige Regel, at man stemmer om det, hvis man ikke er enig, og hvis Stemmerne staar lige, har Formanden Afgørelsen. Der maa sagtens kunne findes en Form, hvorved den endelige Afgørelse kommer til at ligge i Nævnets Haand. Jeg vil meget anbefale, at man i det hele taget paa Omraader af en saadan Art kom ind paa at give navnlig vore Amter større Myndighed, end de nu har; vi er for stærkt inde paa, at alt skal have det øverste Stempel paa sig, det svækker Ansvarsfølelsen og dermed ogsaa Indsigt og Autoritet hos dem, der i Virkeligheden skal have Ansvaret for Afgørelserne.

Socialministeren (Ludvig Christensen):
Jeg vil gerne takke for den velvillige Mod-

tagelse, Lovforslaget har faaet af de tre Partiers Ordførere; den ærede Ordfører for Partiet Venstre var jo ikke saa velvillig indstillet over for Forslaget.

Naar vi har foreslaaet de Ændringer, der indeholdes i Lovforslaget, skyldes det, at de indkomne Oplysninger viser, at man har haft alt for store Forskelligheder i de Arbejdsvilkaar, hvorunder Arbejderne udføres — 50 Øre og derunder i Timen i 11 Sognekommuner og 9 Timer og derover pr. Dag i 7 Sognekommuner, og de to Ting: den laveste Timeløn og den længste Arbejdstid har ganske afgjort i mange Tilfælde været kombineret. Det har aldrig været Meningen, at man uden videre skulde kunne gøre det paa den Maade. At gøre det ved at regulere Arbejdstiden — og det er der fortsat Mulighed for — er efter min Opfattelse det eneste rimelige. I Almindelighed vil de Arbejder, der her kommer i Betragtning, være Arbejder, som falder ind under Entreprenør-overenskomsten. Det vil være rimeligt, at der betales den i Henhold til denne Overenskomst gældende Løn; men for at man kan tage de sociale Hensyn, som maa tages, fordi der her er Tale om Arbejde til Personer, som ellers skal kommuneunderstøttes, kan man regulere ved Hjælp af Arbejdstiden. Naturligvis maa man regulere paa en saadan Maade, at det alligevel bliver mere fordelagtigt for de paagældende at have Arbejde end at gaa paa Understøttelse. Naar en Familieforsørger med en hel Del Børn faar fuld normal Arbejdstid, medens den enligt stillede, der foruden at være enligt stillet kan være heldigt stillet, kommer væsentligt ned i Arbejdstid, har man skabt et rimeligt og retfærdigt Grundlag og Ensartethed i Afgørelserne, for saa vidt som Timelønningerne ligger efter Landsoverenskomstens Principper, medens man kun regulerer efter sociale Synspunkter paa Arbejdstiden. Det synes jeg er det rimeligste, og det er det, som Ændringerne i § 1, Stk. 4 og 5, tilsigter.

Den foreslaaede Ændring til § 2 om Udvildelsen af Amtsnævnene skyldes, at der har været forebragt mig forskellige Klager over, at man i visse Amtsnævn har godkendt Arbejder, der i Virkeligheden ikke kunde karakteriseres som Nødhjælpsarbejder; man har navnlig fra Arbejderorganisationernes Side ment, at der med Urette af Kommunerne og Amterne blev overført normale Arbejder til Udførelse inden for denne Lovs Rammer. For at imødegaa en fremtidig Kritik paa dette Omraade har jeg fundet det rimeligt at udvide Nævnene saadan, at de to Hovedorganisationer gennem Repræsentation i de forskellige Nævn